

i det første Finansaar saa i det derefter kommende. Men jeg maa tilføje, at i en anden Forstand er det budgetterede Overskud nominelt, for saa vidt som det virkelige Overskud er betydelig større end det Overskud, der tilhyneladende fremkommer. Jeg skal ikke her gentage mine Bemærkninger fra første Behandling, men kun paa ny gøre opmærksom paa, at saaledes som Budgettet hos os udarbejdes, og saaledes som det ogsaa i Aar er forelagt, kan man med Sikkerhed paaregne en meget betydelig større Indtægt end den, der er kalkuleret. Da der jo imidlertid henstaar væsentlige finansielle Spørgsmaal til tredje Behandling, er der ikke Anledning til at komme nærmere ind paa den finansielle Opgørelse ved denne Lejlighed.

Jeg skal nu gaa over til de enkelte Afsnit paa Finansloven. Først kommer jeg da til Konseilspræsidenten. Vi have nemlig i Aar at høre paa den Sjældenhed: en Sag, der henhører under Konseilspræsidenten. Det er det allerfjerdte Punkt i Betænkningen, Nr. 237. Konseilspræsidenten har ikke nogen bestemt Paragraf, hvor han er luffet inde, og hvor man kan tage og føle paa ham. Han svæver som allestedsnærværende over den hele Finanslov, ligesom over hele Lovgivningen og over alle Ministeriets Medlemmer. Da vi nu for Tilfældet have en Sag, som særlig vedrører ham, have vi været noget i Beraad med, hvor vi skulde sætte ham. Man kunde jo sætte ham allerforrest, i Spidsen for det hele, som den fornemste; men der er, som bekendt, ogsaa Rangordninger, hvor den fornemste kommer sidst. Vi have ment, at dette var mest stemmende med den Opfattelse, vi have af Konseilspræsidentens Stilling som den Mand, der holder alle Traadene i sin Haand, og som har det sidste og afgørende Ord. Denne symboliske Betydning af Nr. 237 smigrer jeg mig med, at den højtærede Konseilspræsident vil vide at værdsætte og anerkende. Nogen anden synderlig Betydning har det paagældende Nr. 237 nemlig ikke. Det er kun en Svarskrivelse, som er foranlediget ved en Forespørgsel fra Finansudvalget. Grunden til Forespørgslen var et Ønske fremsat af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (Klausen) om at faa oplyst, hvorledes Lønningsskiftene ere for almindelige Arbejdere under Staten. Han ønskede oplyst, hvilken finansiell Virkning det vilde medføre, om der blev fastsat en Minimaldagløn af 3 Kr. og blev givet Arbejderne en Uges Ferie hvert Aar. Da dette Spørgsmaal berører alle Ministre, er det sendt til Konseilspræsidenten, som atter har ladet det gaa videre til Statistisk Bureau; de Arbejder, som disse

Underjogelser ville foranledige, ere straks satte i Gang, og naar de foreligge færdige, vil der blive Lejlighed til at tale videre om den Ting.

Fra Konseilspræsidenten vender jeg mig til Udenrigsministeren. Det er Finanslovens § 17. Jeg skal der først nævne det vigtigste Spørgsmaal, nemlig det, som er omtalt under Nr. 36. I Tilslutning til den Forhandling om Danmarks neutrale Stilling, som fandt Sted her i Tinget i Begyndelsen af December, have vi fra den ærede Minister modtaget Meddelelse om, at han har ladet udsjorlig Underrætning om de her førte Forhandlinger og om den af Folketinget vedtagne Udtalelse tilskyde Gesandterne i Udlandet og paalagt dem at bringe Meddelelse herom til de vedkommende Regeringers Rundskaab. Vi stole paa, at Regeringen i Overensstemmelse med Tingets Udtalelse ogsaa fremdeles vil lade sig det svære magtpaaliggende at stræbe ved enhver Lejlighed at bestyrke de udenlandske Magter i Overbevisningen om, at Danmark kun har og kun kan have en Udenrigspolitik, den absolute Neutralitets. Det er en saa selvfølgelig Sag, at det næsten maatte synes urimeligt at forsikre derom, hvis det ikke var en Kendsgerning, at der vedblivende af og til gøres Forsøg paa at paadutte vor Udenrigspolitik andre Hensigter, Forsøg, som trods deres Taabelighed kunne gøre os Skade, fordi det ikke altid er de mest ugrundede Ting, som finde mindst Tiltro. — Under Nr. 34 foreslaar Udvalget at udstemme Bevillingen af 6,000 Kr. til Oprettelsen af et lønnet Vicekonsulat i Buenos Ayres. De Herrer ville erindre, at der i Fjor blev bevilget Midler til Oprettelse af 6 lønede Konsulater, nemlig to Chefposter, en i Gøteborg og en anden i Shanghai, samt 4 Vicekonsulatposter, nemlig i London, New Orleans, Rio og en Post til Disposition. Fire af disse Pladser ere besatte, nemlig de to Konsulater og to af Vicekonsulaterne, men ingen af disse Poster er bleven besat med nogen i egentlig Forstand særlig kommerciel uddannet Mand; to af de paagældende ere Jurister og en er statsvidenskabelig Kandidat. Det er ikke min Agt at kritisere de stete Udnævnelser, og jeg gaar overmaade gerne ud fra, at det er de mest kvalificerede af Ansøgerne, der ere blevne valgte, saa meget mere som jeg savner tilstrækkelig Kendskab til, hvilke andre Ansøgere der ellers har meldt sig. Jeg vil ogsaa særdeles gerne forudsætte, at disse Mænd ville vise sig i Stand til at fyldestgøre de Forventninger, der stilles til dem, og at de fuldt ud ville kunne varetage det Arbejde, der paahviler dem at udføre; men paa den anden